

PUSZTAI ZOLTÁN  
*Holt idők szakadéka*

*semmi se olyan mint hajdan  
 befele nő a fekete földbe a fű  
 őrt áll a csatakos virradatban  
 a szavakból elfogy minden betű*

*ha szólna is mit és kinek  
 vipera sziszeg a porban  
 álmában elködlött tekintetek  
 kísérik tétován sehova sehonnan*

*hol van a hol és merre a merre  
 biborvörös tenger az ég  
 kinek is mi hát a terve  
 némák a kozmikus zenék*

*hangtalan dallam a társa  
 emlék a majd és a még  
 harmat hull vadvirágra  
 se igenek már se igék*

*így marad? és ki tudja meddig?  
 merre és miféle célszalag szakad?  
 feszületét milyen színűre festik?  
 szemére szemérem kerül-e majd?*

*befele lépdelve felködlik néha  
 a holnapi nap mint távoli táj  
 holt idők szakadéka  
 vérrel telt kristálypohár*

*talán csak ennyi a lét  
 angyalt keresgél földön és égen  
 csillag ma nem csillan szemében  
 nem csak az égbolt sötét*

*szövi már halotti leplét az éj  
 önmagába zuhan végül a tér  
 ezt súgja halkán szellő és szél  
 lehangolt húrokon zenél a tél*

*s a távoli jövőben olykor a múlt  
 hegedűjén pengeti ujjunk a húrt  
 persze ez is csak líra és lant  
 védjegyű irodalom alatt*

*ímholt a mélyben ahol a hant  
 időmértékesen koppan a deszkán  
 a sorok között is pedig a kaland  
 most venné kezdetét talán*

*ha lenne idő és kőbe zárva  
 nem várna aranykori nyárra  
 az se akinek álma valóra válva  
 nem tudni mikor jön újra világra*

*ezen a csillagon ahol az élet  
 néhanap olyan kísértet kísérlét  
 mely úgy nyeli el az isteni igéket  
 mint máglya mely könyveket éget*

*ha felhangzik Torquemada  
 megfellebbezhetetlen parancsa  
 s történik ahogyan nem szabadna  
 hajszálla úgy megint a történelem*

*valaki legyint valaki nem  
 olykor a tükör két oldalán  
 Isten országát keresve tekintetem  
 úgy tekint vissza álmomban rám*

*mintha még most születnék  
 erre az égszínkék csillagra csak  
 mintha nem lennének semerre még  
 korlátok csapdák penészvirágos falak*